

Forfatter: Gjellerup, Karl

Titel: Udrag fra Minna

Citation: Gjellerup, Karl: "Minna", i Gjellerup, Karl: *Minna*, 1889, s. 102. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-gjellerup01-shoot-idm139731118476384/facsimile.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Minna

Da det lod til at ville trække længe ud, gav vi os til at gaa rundt i Bruddet; vi besaa Sporene af tidligere Sprængninger og glædede os over, hvor let behandlelig den skøre, kørnede Stenmasse var for de dygtige Arbejdere. Derpaa slog vi os paa den mindre tekniske Tidsfordriv at plukke en Del af de smukke Blomster, der groede rundt om mellem Blokkene; men da Minna fandt et Par farvede, næsten gennemsigtige Kiselstene, foretrak hun at lede efter saadanne, og tilsidst lagde hun sig i sin Iver ned paa Gruset, hvor hun mente at være kommen til et frugtbart Strøg. Jeg tændte mig en Cigar og tog Plads tæt ved paa en Sten, i den sparsomme Skygge af nogle Buske.

— Er de nu ikke søde? spurgte Minna, idet hun holdt sin *Haand* hen imod mig med en søgrøn og en lilla Sten, og saå paa mig med missende Øjne, blændet af alt det hvide Lys.

— Jo nydelige. Hvad vil De nu egentlig bruge dem til?

— Aa, jeg forærer dem til lille Amalie. Skønt, ærlig talt, jeg vil nok beholde dem selv . . . De synes, det er vel barnligt? Ja, men det er netop, fordi jeg mindes om min Barndom — som om der var noget Synderligt der at mindes! Og dog gør jeg det gerne. Det er underligt, hvor det

kan være, men Tiden gør dog Alting lidt kønt, hvad der blot ligger lidt tilbage i den, — det er altid en Trøst: én Gang bliver det kønt, naar man ser tilbage derpaa.

— Ja, De har Ret. Og denne Tid, denne Dag — maaske vil man en Gang finde den næsten smertelig skøn, og kun bebrejde sig, at man ikke i Øjeblikket satte nok Pris derpaa, og dog vilde det egentlig være uretfærdigt, i alt Fald for mit Vedkommende.

Minna bøjede Hovedet dybere ned og lagde de nye Stene ned i Lommetørklædet til det øvrige Fund.

— Som Barn sværmede jeg for den Slags klare Stene, jeg havde en Mængde af dem og bildte mig ind, at jeg var en Prinsesse, og det var mine Ædelstene. Den lille Amalie, sagde jeg, at jeg vilde give dem til? hun var saamænd i Stand til at blive fornærmet paa mig, og hendes taabelige Fader kunde godt falde paa at give hende ægte Ædelstene for at raade Bod derpaa.

— Det maa ikke være nogen let Opgave, De har, som Lærerinde for saadanne forkælede Børn . . . De selv har nok faaet en fornuftigere Opdragelse.

— Ære den, hvem Ære bør, sagde hun lidt bittert og rystede det nedfaldne Haar bort fra